

Nieuwsbrief

Verslag Essaouira, 2 tot 13 april 2007

Karen, Femke en ik mochten het genoeg ervaren om tijdens de paasvakantie te werken in een huis waar 56 kinderen verblijven die waren afgestaan door hun ouders. Dit afstaan gebeurt om verschillende redenen: ongehuwde moeder, moeder is een prostitué, het gezin is te arm om dat mondje ook nog te voeden...

We kwamen er aan, beladen met een laptop, kleertjes, pampers, flesjes, tutjes en nog veel meer. (De laptop was bedoeld om de oudere kinderen van Essaouira ermee te laten werken maar later bleek dat Johanna hem meenam naar Marrakech.) Onze aankomst ontroerde ons... zoveel armpjes die uitgestoken werden, zoveel kusjes die we mochten ontvangen..., zoveel kindjes met een duidelijk tekort aan aandacht. Toch géén oordeel over de begeleidsters, zij doen wat ze kunnen. Het jongste kindje is 3 maanden en probeert zelf haar flesje te drinken. We kijken en pakken het ene kindje na het andere, geven ook het ene flesje na het andere.

De volgende dag kwam een moeder haar 1 maand oude zoontje afgeven. Het is schrijnend. Ze heeft hem nieuwe kleertjes aangetrokken. Samira, een leerkracht met een uitstraling, die heel goed weet waar ze mee bezig is en een groot hart heeft voor elk kind, praat met de moeder. De vrouw krijgt thee, nog wat eten voor onderweg en gaat... Ons hart breekt bijna als we haar zien vertrekken.

Buiten Samira is het personeel ongeschoold. Ze werden al vijf tot zeven maanden niet betaald, sommigen zijn oververmoeid. Ze verblijven daar 24 uur op 24, dag na dag, week na week, per jaar hebben ze 14 dagen vakantie. Wanneer ze een dag ziek zijn, wordt deze van hun vakantie afgetrokken.

Als het etenstijd is krijgen de baby's hun flesje. Het flesje wordt dan ondersteund door een kussen of iemand geeft het. De peutertjes krijgen in groepjes van 5 of 6 eten. Eén pot met één lepeltje gaat in sneltempo van het ene hongerige mondje naar het andere. Meestal eten ze witte rijst, een enkele keer krijgen ze aardappels met groenten. De kleutertjes eten flink zelfstandig aan tafel net zoals de grotere jongens en meisjes. Het aanwezige eten kregen ze van een plaatselijke kruidenier bij wie ze al voor 400 euro in schuld staan.

Na het eten gaan ze allemaal slapen, ook de begeleidsters, behalve Samira. Ondertussen doen wij de was. Er is één verroeste wasmachine, voor ze in actie schiet moet je er drie grote flessen water in gieten. De waterverwarmer is versleten en ziet er gevaarlijk uit.

Wanneer de kindjes ons met de was bezig zien, komen ze spontaan helpen. De meerderheid van de kinderen is steeds blij en opgeruimd, enthousiast met het o zo weinige dat ze hebben. Er is echter ook Nada... een kindje dat nog drie moet worden en dat zo'n gekwelde, pijnlijke uitdrukking in haar oogjes heeft, dat ik ze – als ik kon – zo zou willen meenemen. Ze krijgt één maal per jaar bezoek.

Deze kinderen worden niet afgestaan voor adoptie en dat vinden we vreemd. Sommigen krijgen nog wel bezoek van hun mama, maar anderen... Zo is er een meisje van acht dat zo verlangt naar haar mama die ze al jaren niet meer heeft gezien, dat ze telkens moet huilen wanneer een ander kind bezoek krijgt.

In het huis werken 6 vrouwen, één poetsvrouw en nog iemand in de keuken. Een jongen van 23 die soms 'chef' speelt, soms tuinman, maar meestal bitter weinig uitvoert, dit in groot contrast met die vrouwen die zo hard werken en ons elke dag opnieuw aandoenlijk hartelijk en warm begroeten. We spelen met de kinderen, we wandelen met de kinderen, we knuffelen ze, we voeden ze... we proberen de taak van het personeel wat te verlichten, maar pas na twee dagen geven ze hier echt aan toe.

Elke dag komen we beladen met andere dingen aan zoals pampers, koekjes, shampoo... maar ook onderbroekjes want toen een meisje van acht een ongelukje had, bleek er geen onderbroekje meer voor haar over te zijn. De kinderen vonden tijdens een wandeling een kapotte plastic fles zonder bodem en waren de koning te rijk; Steeds opnieuw werd de fles met zand gevuld en leeggegoten. Er is een groot tekort aan speelgoed, stevig speelgoed dat door veel kinderhandjes onderzocht kan worden. Ook aan buitenspeelgoed is er tekort, fietsjes voor de grotere kinderen...

Tijdens ons verblijf werden er ook drie kinderen gevierd die jarig waren. Een jongetje dat acht jaar werd, wist niet wat hem overkwam, het was de eerste keer dat zijn verjaardag gevierd werd. We hadden koekjes, snoepjes, limonade voor dit feest gekocht. De mensen van de keuken hadden cake gebakken, er werden slingers en ballonnen opgehangen, liedjes gezongen. Iemand van het personeel verkleedde zich en schminkte zich als clown, maar sommige kinderen reageerden hier angstig op en begonnen te wenen, ze hadden nog nooit een clown gezien. Het werd toch een heel geslaagd feest;

De voorlaatste dag kochten we kippen, omdat er zo weinig afwisseling is in de voeding. De kinderen waren er blij mee en wilden van dat kleine bordje dat ze hadden ons toch nog van hun stukje kip laten proeven.

Toen brak onze laatste dag aan. We kwamen binnen en overal klonk de naam 'Samira'. We schrokken toen we hoorden dat Samira ontslagen was, zij die het daar zo goed deed. We konden dit echt niet begrijpen, net zoals het overige personeel, dat echt ontdaan was. Het ontslag kwam van de 23-jarige jongen die blijkbaar die macht bezat.

Ons afscheid was emotioneel. Zowel wij als de mensen van daar hadden het moeilijk. De kinderen zwaaiden uitgelaten... Waar ik van tevoren totaal geen rekening mee had gehouden was het gevoel dat ik kreeg bij mijn terugkeer in België. De luxe, het grootse... het overdonderde me en ik voelde me er niet goed bij.

Ik denk nog heel vaak aan de kinderen en hoop ze terug te zien... het was een ervaring die ik niet had willen missen...

Veerle Baken

